

Орел на визволі

Олена Пчілка

— Лети собі на волю! З тебе клітки буде! —

Сказали раз орлові добрі люди,
Що роки довгії його держали
В неволі темній, в тузі, у печалі.

— Лети!..— І опинивсь орел на волі,
На світлі ясному, у чистім полі.

І озирнувся навколо неборак.

Побачив він лани знайомі, луг-байрак,
Де в вільній розкоші кохався він колись,
Де в того дуба кучері зеленії вились,
Що був йому причалом по літання,
І часто так з'являвся в спогаданню!..

Орел побачив небо те безкрає,
Куди тепер полинати він має,
Свої в повітрі розпустивши крила —
Надії, думки гордої вітрила.

І стрепенув орел крилами знову,
Хотів до хмар полинуть на розмову.
Та ба! Занадто довго нудився в неволі!
Зомліли крила. Згризли серця болі
Колишню міць велику,— не ставало сили
Туди летіть, куди було носили
Орла колишні думоньки охочі;
Осяйне світло сонцеве вражало очі,
Що помарніли в сумнім полоні.

І опустивсь орел понизині,
Упав на дуб той кучерявий, рідний,
Хотів насилу там зібратись, бідний!
Та вже ж там інші, дужчії орли сиділи —
Ні стану, ні журби його не зрозуміли,
Знебулого — крилом з погордою одбили!

Траплялось бачить вам орла такого?

Ох, тяжко так дивитися на нього!